

Як квочка, яка обіймає своїх курчат

Коли я народилася, земля стогнала від болю, як поле бою, де люди проливають кров один одного. Украй спантеличені, вони перебували в темряві й безжалісно експлуатували собі подібних. Корейський півострів, частинка цієї жалюгідної мозаїки, страждав від невимовних знущань під японською окупацією, що тривала 40 років: від підписання 1905 року Ильса Ниняк — японсько-корейського договору про протекторат до нашого визволення 1945 року. Я народилася саме в цей період гноблення.

Я з'явилася на світ 1943 року в Анджу — селі провінції Південний Пхьонан (нині — Північна Корея) — о 4:30 годині ранку 10 лютого за сонячним календарем; за місячним — це був шостий день першого місяця того року. Я чітко пам'ятаю адресу нашого дому: 26, Шіне-рі, Анджу-ип, що тепер має назву Чільсон-дон у місті Анджу. Наш будинок стояв недалеко від центру села, і довколишні вулиці створювали відчуття тепла і затишку, ми були, мов курчата під крилом мами-квочки.

На відміну від сусідських солом'яних дахів, наш дім був під черепицею і мав великий ґанок. За будинком височів невеликий зелений пагорб, вкритий каштанами й соснами. Цвіли чарівні квіти, барвисте листя кружляло в ритмі пір року, чулися співи і цвірінькання різних птахів. Щойно весна зігрівала землю, жовті форзиції яскраво усміхалися з-поміж парканів, а на пагорбі розквітали червоні азалії. Через село протікав невеличкий струмок, і завжди — крім зимової пори, коли він замерзав, — я чула сміх його води. Я зростала, насолоджуючись радісним щебетанням птахів і дзюрчанням струмка, такого собі хору природи. Навіть зараз, згадуючи життя в рідному селі, я наче поринаю в ніжні й теплі мамині обійми. Від цих спогадів на очі навертаються

сльози...

Між нашим домом і пагорбом розкинулося невеличке кукурудзяне поле. Коли кукурудза дозрівала, лушпиння репалося, і жовті ядра проглядали крізь довге шовковисте волосся. Мама варила стиглі качани, накладала чималу гору їх у бамбуковий кошик і запрошувала сусідів. Вони заходили до нас, минаючи дерев'яні ворота, розсаджувалися кругом на ґанку й разом із нами ласували кукурудзою. Пам'ятаю, як тоді дивувалася, чому їхні обличчя не ясніли радістю, адже вони із вдячністю смакували. Тільки з роками я збагнула, що цих людей довела до крайньої бідності жорстока експлуатація окупаційного уряду.

Я протискалася поміж дорослих і намагалася відкусити кукурудзи з маленького качанчика, та малою мені це ніколи не вдавалося. Помітивши мене, мама м'яко усміхалася, відділяла кілька жовтеньких зернят від свого качана і клала мені до рота. Пам'ятаю, ніби це було вчора, як солодкі зернятка кукурудзи перекичувалися мені в роті.

Revision #2

Created 16 October 2022 19:48:10 by andres

Updated 3 November 2022 09:00:53 by andres